

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XLVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

autem annus octuagésimus quartus post mille centū. Vt
tibi superbia, quæ in cælis nata, cum authore tuo ad in-
frena demergeris semper excrucienda.

C A P V T X L V I I .

Imperator in Italiam contendit anno proximo, &
exiérat Vrbe Roma Lucius Papa, vt obuiam ei profi-
ciceretur, tractatus cum illo Christianæ reipublicæ
negocia, quæ in Asia nimium cæperunt labefactari. Ve-
ronæ conuenerant duo Christianismi columna: Con-
currerat ingens ecclesiasticorum multitudo, reconcilia-
tionem depositis sedis apostolicæ, quod in schismate
Imperatorem sequuti, ab antipapis essent ordinati &
instituti. Interuenit pro his Fridericus Imperator, viii
gratiam sumerentur. Annuit perbenignè pontifex. Sed
cum postera die manus illis essent imponenda singulis,
inmutatum erat consilium, quod diceret, in concilio
Venetiano decreta, non posse nisi alio concilio irritari.
Promisit autem de proximo alium à se euocandum ca-
rum, in quo super his cōstitueretur. Auditæ sunt Germa-
norum minæ pro sua consuetudine: sed nihil eare miti-
sunt cardinales. Credebatur autem ea consilij mutatio à
Conrado Mogūtino & doormatiensi pōtificibus prodigi-
se. Inde cœpit Imperator tractare cū pontifice super pa-
trimonio potentis per Italiam dominae Mathildis: quæ sub
Henricis Imperatoribus, patre, & filio, multa faciebat
pro ecclesia: & iam rebus humanis excedens, multa re-
liquerat eidem ecclesia possidenda, quæ Imperator ad
ius Imperij deuocabat. Erat autem, vt diximus, marchi-
onis Saxoniae filia: Sed ex ratione temporum diu ante
hanc etatē emigrasse cōuincitur, nisi geminas fuisse, &
alterā post alterā, in Italia floruisse, quis contendat. Di-
xum causa inter sacerdotium & regnum ventilata, ni-

bil concludi potuit, & sine fine discessere. Superuenit tamen noua diffensionis materia de ecclesia Treuerensi vacante: ad quam canonice à saniori parte electus Volmarus, ab Rodolpho, quem minor pars elegit, molestia passus, sedem appellauit apostolicam, & peruenit ad Lucium pontificem. Rodolphus autem se contulit ad Imperatorem, qui facile inuestiuit de rebus ecclesiae ad se confugientem. Volmarus inanis permanens, sequutus est sedem apostolicā. Vrgebat tamē instantia eius pontificem, ut Rodolphū ad iudicium de iustitia responsurum euocaret. Noluit Imperator vt in contumacia persisteret: sed missis cum eo quatuor viris vtriusq; iuris peritiissimis, vt legist& pro Imperatore & eius iuribus allegarent, decretae autem electionis canonicae ius defensitarent. Allegata sunt plurima in omnem partem. Sed ea fuit pertinacia, vt nullo fine facto Rodolphus ad Imperatorem rediret: timebatur q; ecclesia in pessimum schisma, vt olim, relapsura: quod malum, qui propius nouerunt, magis horruerunt. Henricus interim rex Confluentae & onicos, qui Volmaro inhærerent, male per adolescētiā feruorem affecit: Quo audito, Papa confirmando Volmaro erat propensior: Sed detinebant eum crebr& inter se & Cæsarem legationes, cūm ex ore regis non semel audiretur, si Volmarus sublimaretur, omnem inter principes concordiam in pessimum facinus euasuram: Ea res pontificem continuuit. Interim Imperator apud Papam oratoribus missis instituit, vt filius eius Henricus, ipso superstite, Imperij corona donaretur: pontifice renidente, quod indecorum videretur, non ab illo depositā Imperij insulam alteri conferre, quasi in uno corpore monstruoso gemina capita figerentur: quieuitq; ea super re Imperator.

CAPVT

